

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3, per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

In den voorhof der Twintigste Eeuw.

Veel heil en zegen!*)

De Nieuwe Courant vond een kourant in 't algemeen en zichzelf in het bijzonder te oppervlakkig als zij tot een terugblik in het verlopen jaarhonderd het bespiegelend en serieuze besluit zou durven nemen... gaf toen maar een voor z'n entrée de monde zeer gevaarlijk knoeistuk.

De Nieuwe Rotterdammer wijdde aan de scheidende ouwe dame al vijf hoofdartikels en het Handelsblad, tot voor kort het blad der bladen, vond dit voorbeeld volgenswaard genoeg om er Sjarltje in het Gooi bezigheid mee te verschaffen.

Hieruit af te leiden dat de liberale Rotterdammer met de balans nogal tevreden is en nog heel goeje massematten in de toekomst verwacht; dat het conservatieve Handelsblad wel aarzelt maar ter twaalfder ure zich toch ook nog wel van wat vrouwen in 't Geschäft bewust wordt; doch dat de reactionnaire Nieuwe Courant niet meer te verteederen was nu de sociale aalmoezen voor de arbeiders, gegeven door de regeering der sociale rechtvaardigheid, meer kosten dan een enkelen verwaaiden cent; zou zoo al niet onvriendelijk, dan toch wel ondeugend zijn.

Treffender te constateeren is, dat de gansche burgerlijke pers in dit zoo treffend moment geen stof heeft kunnen verzamelen voor een voldane optimistische oratie. Teekenend is wel dat op het oogenblik waarop de bourgeoisie — zooals dat hoort — in groote massa ter kerke gaat en in overdenking van het verleden, misschien een klokkeketik ontvankelijk is voor religieuser, onstoffelijker aandoening; dat op dit oogenblik de vriend der bourgeoisie, de pers, geen ideologische frasen durfde loozen tot verheerlijking van het heden, den moed niet had de schande van dezen tijd met het manteltje der door-de-weeksche huichelarij te bedekken.

Aan hunne vruchten zult ge ze kennen... het besproken verschijnsel is wel harmonieuse illustratie van de schoonheid van de weldaden van het kapitalisme.

Wel een verheffende aanvang is dan ook deze der twintigste eeuw: De groote mogendheden nemen de leiding en zooveel ze durven volgen de kleine. Het Engelsche leger doet in Transvaal alsof Duitschland's keizer tegen de Engelsche soldaten gezegd had dat pardon niet mocht worden gegeven. In China weet men nog niet of de gruwel der moorderij van de Christelijke westerlingen wel ooit te schatten of te noemen zal zijn; alleen weet men dat de onderdanen van den grooten Vrededorst het Deutsche bevel het stiptst hebben opgevolgd. De Spaansche onderdrukking in Cuba was te ouwerwetsch; Amerika ging mokeren met meer moderne vuist. Om de acteerende heeren in het Huis ten Bosch te toonen wat nu wel de practijk was van de theorie die daar ten feeste werd verkondigt, mishandelde de Czar de Finnen.

Maar de Leeuwarder Courant zegt dat men over de verlopen eeuw toch niet zoo ontevreden behoeft te zijn, daar toch het vraagstuk der arbitrage aan de orde is gekomen en „besproken” wordt. Bescheidener in eischen had, dunkt ons, wel moeilijk gekend.

*) Voor het 1e nummer na de vacantie bestemd.

Is dit echter te verwonderen?

Een eenvoudig volk dat zich niet wil laten uitzuigen door kapitalistische goudorst, wordt met verdelging bedreigd. Een volk dat aan zijn nationaliteit, aan zijn zeden, aan de onafhankelijkheid van zijn bodem hecht wordt voor die deugden geteisterd met brandstichting der tehuizen en verkrachting van weerlooze familie. — Een oud man, in wien men ziet de verpersoonlijking van het zwaar getroffen volk, een oud man, omgeven, overstelpt met de sympathie van meer dan een werelddeel, vraagt redding voor den ondergang van zijn volk, vraagt redding bij de machtigen die de teugels voeren van macht en oppermacht, vraagt redding in de eeuw van de geboorte der humaniteit — en is als de roepende in de woestijn, wordt aangehoord of de deur gewezen maar geholpen nergens en door niemand die helpen kan.

Een ander volk dat in deze tijden van humaniteit uitzuiging en onrecht niet langer dulden kan en wil, dat ook zondigt aan liefde voor nationaliteit en voor eigen godsdienst; dit ander volk, door z'n gele huid vallend buiten de grenzen onzer grenzeloze humaniteit, wordt mishandeld en verzoord op wijzen die men denken zou dat vallen buiten de fantasie van een verbeeldingsvollen schurk. Om die genoemde zonden worden honderden van dat gele ras met de haren aan elkaar gebonden en verzopen: Een normale bourgeois zou zoo iets met honden zelfs niet kunnen doen.

Kon Nederland maar zijn handen wasschen in onschuld. Maar die zelfde gele „mensen” worden in Neerlandsch roofgewesten zoo behandeld, dat de uitdrukking „Koelieschandalen” een aanklacht geworden is waartegen onze regeering zich nog nooit heeft kunnen verdedigen. — Terwijl verder de christelijke Dr. Kuijper zijne naasten zoo lief had als zich zelve, en zoo overtuigd was dat slechts aan God de wrake is, dat hij de Regeering verweet aan de Chineesche moorderij geen deel te hebben genomen.

Is het te verwonderen, vragen wij weer, dat de bourgeoisie bescheiden werd in haar eischen goedkoop in haar appreciatie der vorige eeuw?

Want van de negentien eeuwen dat de christelijke liefde een hol geklank bleek en een talisman voor geen enkelen maatschappelijken nood, was het wel de laatste die het meest klemmend bewijs leverde van het fiasco der ideologie an sich.

De komende eeuw, zegt de Van-dag-tot-dag-journalist, zal de „helden-eeuw” zijn; en hierbij denkt hij aan de grooten onder de menschen die de rechtvaardigheid en de broederschap tot werkelijkheden zullen maken. Op zichzelf beschouwd, in het Handelsblad-milieu, heeft deze machtspreuk wel bijzonder weinig beteekenis, te minder nog daar deze lyrische bourgeois als grond voor zijn bewering aanvoert „dat de nacht steeds het donkerst is even vóór dat het daghet in het Oosten”. Maar zou wat deze causeur zoo gedachteloos uitkraamt, niet eens waarheid worden, waarheid die zich keert tegen hem en zijn klasse?

Atjeh, Dreyfus, de Hogerhuizen, Transvaal, China... aan al deze namen is verbonden een kwestie, bij welke slechts één partij zonder schaamteblozing op een konsekvent, eerlijk gedrag mag wijzen. Slechts de sociaaldemokratie heeft internationaal zonder aarzeling en zonder ophouden haar protest doen hooren tegen de schending van het recht

gepleegd door het kapitalisme in gouddorst, legerverdorvenheid of klassejustitie.

De macht dier partij groeit jaar aan jaar, kalm maar stevig.

Zou het al de twintigste eeuw zijn die in zich zal opnemen de geschiedenis der bevrijding van allen?

Th. v. d. W.

Uit Delft.

Jan van der Waerden kwam van uit Terneuzen met een zware aanklacht, U. L. heeft hem heftig, v. d. B. kalm te woord gestaan. Ik wil hier nogmaals Delftsche toestanden overzien en me zelve daarmee zuiveren van grooten blaam.

Niet is mijne bedoeling om aan te toonen, dat de in December afgetreden senaat het corps in een hooger stadium van ontwikkeling heeft mogen brengen, zelfs wil ik hier niet gaan vaststellen, dat die Senaat al het mogelijke heeft ingespannen om den vooruitgang van corpsgeest te forceeren, ik wil juist tegen J. v. d. W. volhouden, dat zulks „forceeren” zou zijn geweest, omdat Delft éénmaal wou uitblazen na het storm-achtige en ietwat-overspannen senaatsjaar, dat het onze voorafging. Dus mij in zooverre verdedigen, dat de schuld van slapte in onze corps-evolutie niet ligt bij den senaat, maar bij het corps zelve en, daar v. d. B. dit reeds grootendeels heeft besproken, verder wijzen op m. i. zeer verkeerde zienswijzen van J. v. d. W., die U. L. reeds, zij het misschien te heftig, ten deele aanpakte.

Zooals ik uiteenzette in mijne laatste rede was mij opgevallen een geest van moeheid in Delft en ik heb naar de redenen daarvan gezocht. Die redenen vond ik, zoo als meer gezegd, in de overspannen toestand, die onmiddellijk voorafging, toen was gestreden, heftig gestreden om het „ancien regime van studentenmos” in het verleden te bannen. Wat toen werd bereikt, werd de geest in ons corps onder 't praesidium van Jan van der Waerden, die echter nog meer wilde bereiken en nog steeds meer bereikt wil zien. In zooverre waren zijne daden en meeningen zuiver subjectieve, zich richtende naar de door hem gestelde idealen, gevormd in den hartstocht van den „storm, die had gewoed om den atmosfeer in Delft te verfrissen.” Onze generatie echter, gekomen tijdens het uitwoeden van den storm, vrij-gebleven van den hartstocht, heeft al dat beweeg meer objectief gade geslagen en zoo kon ik reeds onder J. v. d. W's praesidium zien, dat de groote massa al weer tevreden ging zijn en zijn (J. v. d. W's) idealen niet begreep, waaruit ik leerde, zooals ik in mijne diërede trachtte weer te geven, dat steeds de algemeene geest is de resultante van de meest radicale denkbeelden en het zuiverste conservatisme; dat de groote massa, die niet graag conservatief schijnt, dus gretig naar de radicale denkbeelden luistert (ook wel, ontevreden zijnde, daarin middelen ziet om hunne grieven verbeterd te krijgen) nooit tot de hoogte van die denkbeelden is op te voeren, maar steeds een middenstand inneemt. Zoo vormde zich door de beweging, begonnen door Be-Kind, voortgezet door J. v. d. W. c.s. de nieuwere geest in Delft, een geest, nieuwer en frischer dan er heerschte, maar toch niet zooals de leiders der beweging dien wel wenschten, omdat de reactie hunne krachten inkortte. De groote massa is nu eenmaal een te-bewerken stof, met groote taaiheid als natuurlijk conservatisme, is in den grond afkeerig van te groot radicalisme, zoekt instinctmatig het „gouden midden”, den genoegelijken toestand van evenwicht, waar ze wat omheen schommelt als het eindje wordt verplaatst en dit gevonden hebbende staat ze weer halstarrig stil, zeker, als een os en ondanks slaan en trappen is er niet gauw weer beweging te krijgen. Dit zien leiders van een beweging „ter evenwichts-verplaatsing” nooit, omdat ze verblind zijn door 't scherpe licht hunner idealen en overmoedig door aanvankelijk succes en als ze dan ten slotte bemerken weer alleen te staan, moet dat wel leiden tot een bitterheid, welke J. van der Waerden legde in zijn „Aan Delft”. Als zoodanig is die bitterheid dan ook wel vergeeflijk, maar ze is misplaatst, omdat ze aanleiding is tot heftige beschuldigingen, die valsch moeten zijn.

Deze denkbeelden vormen niet een bouwseltje mijner fantasie, maar zijn het eenvoudig resultaat van wat ik heb gezien in Delft, zoo in als buiten corps en dat ik het

door feiten en verschijnselen heb geleerd is mij een bewijs voor hun goed recht en waarheid.

Er was, al voor het aftreden van den Senaat Van der Waerden, een overspannen geest, een ongezonde toestand (de subjectieve J. v. d. W. moest hiervoor wel blind zijn.) Begrijpelijk dus dat deze omgeving, welke ik vond bij 't aanvaarden van 't Corps-praesidium, mij zeer antipathiek was, maar ik wilde juist trachten, wat verandering te brengen, een verandering, die zou komen, als de gemoederen weer tot rust kwamen.

De toestand was zeer ongezond en J. v. d. W. maakt dit gezegde werkelijk niet tot een fraze door te beweren zich niet te willen begeven in „beschouwingen over gebazel en burgemeester- of perszinnen bij werkstakingen,” want „personen-verdachtmaking en bespotting en anderszijds te blindelings volgen van leiders” bestond wel degelijk. Ik heb het bij alles en overal gezien, vaak met walging. Zelfs nu is al dat ongezonde niet ganschelijk geheeld (radicale genezing behoort m. i. tot een onmogelijkheid, omdat er steeds te veel moreel-zwakken zijn), want „zooals ik begon deze toestand te bespreken, is de rede van Op ten Noort er een uitvloeisel van (of ik moest me zeer vergissen), alleen hij heeft zich, als ook ik, verkeerd uitgedrukt.

Hij sprak over partij-geest, bedoelde den geest van coterieën, standen, rangen, groepen en hoe dat alles verder mag heeten. Het is mij steeds blijven opvallen, dat we in ons corps niet hebben individueele meeningen, maar meeningen van groepen, groepen, niet in 't leven geroepen door zelfde ideeën en gedachten, zelfde opvattingen, maar door stand en rang en zoo iets meer en steeds vormde het denkbeeld van een leider eener groep het denkbeeld van allen, zoodat in het algemeen niet ieder een eigen meening opbouwt, maar luistert naar de toongevende in zijn groep en, zoo hij in diens betoog eenige waarheid vindt, diens meeningen overneemt en zonder meer er voor stemt. Zoo ontstaan de scherpe afscheidingen, met hen de valsche schaamte. A denkt als B met zijn groep, wordt uitgelachen door de zijnen, maar een neemt het ernstig op en maakt hem even duidelijk waarom hij verkeerd denkt en als A niet heel sterk is (sterk zijn heel weinigen) „ziet hij in, dat zijne meening toch onhoudbaar is”, maar meestal denkt A al niet als B bij voorbaat.

Zoo is er veel valsch in onzen omgang (zeer merkbaar bij allerlei stemmingen, waar steeds sympathie en antipathie voor personen overwegend zijn). En deze toestand bestond in sterke mate onder Jan van der Waerden. Nog erger. Men was voor of tegen hem. De eene „partij” (groep) zou hem zooveel mogelijk tegen werken en de andere (dikwijls alleen ook om de andere „partij” te hinderen) zou hem steunen. Zoo was de valsche, lamme geest, die de menschen van elkaar scheidde (gelukkig nog niet zoo erg als in den burger-oorlog genaamd I. Q.), den geest door mij en nu door Op ten Noort partij-geest genoemd, een verzachtende naam, die men niet begrijpt. Daarom wil ik hier trachten de gedaante heelemaal uit te kleeden. Partij-geest vloeit voort uit liefde en enthousiasme voor idealen, dit dus hier is geen partij-geest, maar groepeerings, vooroordeel, vooringenomenheid, tot een maximum gekomen in de laatste maanden van den Senaat v. d. Waerden, versterkt door talrijke ruzietjes, auto-cratische daden van den president en geschokt nationaliteitsgevoel (Almanak-kroegjool enz.)

Zoo, Jan van der Waerden, ben ik gekomen aan mijn „perszinnen bij werkstakingen” die dus niet de specifieke holheid hebben van hunne collega's uit de realiteit.

Ik wil nu hier en daar de aanklacht „Aan Delft” ontzenuwen. (De aanklacht noemt zich zelve „kritiek”, maar komt als zoodanig te laat, is alleen maar een verwijt, terwijl J. v. d. W., „persoonlijk geneigd een Senaat bij te staan” dan in eigen belang beter hadde gedaan al eerder te wijzen op den verkeerd ingeslagen weg. Hij is nu als een schooljongen, die de meester een fout ziet maken, maar hem eerst het bord laat volschrijven en dan, zich verkneuterend, hem toeroept, dat de fout al bij 't begin lag. 't Is toch te laat mij eerst na mijn aftreden te zeggen, dat „het veel tegenviel”, wat ik in het eerste begin zeide, toen had de kritiek logisch moeten volgen en had veel van dit weg kunnen blijven, want ik was toen onvolledig en onduidelijk. J. v. d. W., had ons toen „moeten redden of met vaart verdringen” en hij heeft niets gedaan, zelfs niet gesproken over het „tegenvallen”.)

Bestuur was ook aan dezen Senaat, alleen ik verst onder bestuur een zorgen voor de hechtheid van ons Cor

en de frisheid van ons corpsleven, 't wijzigen van onze essentiën naar den tijd en het invoeren van hervormingen zoo noodig en als zoodanig liet ik dit alles vallen onder den term administreren. (Geen president zal toch gaan beloven te zullen zorgen voor het schrijven van brieven, koopen van insignes en bestellen van kranzen, want dit alles spreekt van zelve). Dat dit bestuur zich niet zoo heeft geuit als onder den vorigen Senaat, ligt aan den tijd. Je kunt geen hervormingen maken als ze niet worden vereischt, evenmin op een regenachtige Zondag zeggen: nu ga ik eens besturen. Wanneer geen tijd-dringende veranderingen aanwezig zijn dan bestaat het besturen in 't behouden van het voorhandene. Zoo bleef het dit jaar bij enkele technische wijzigingen in de wet. Groote hervormingen waren niet gewenscht omdat de algemeene geest ze niet wenschte en een Senaat kan een corps niet dwingen den „corps-onpopulaireren weg” te gaan. Een sterker man zou het wellicht gelukken, zijn wil door-drijvende den tijd te forceeren, maar dan is daarvan een nog grooter slapte het gevolg.

Zoo is een duchtig aanpakken van de lustrumfeesten nog niet van dezen tijd. Een kolossale hervorming als deze kan een Senaat niet uit de lucht laten vallen en dient eerst voorbereid. Voor elke wezen-verandering dient een baan gebroken wat voorloopers doen. Deze voorloopers vertoonen zich eerst sinds kort. Voor een wijziging van de lustrumfeesten moet de tijd noch groeien, ik heb hem althans daar nog geenszins goed voor gedacht. Het zal een revolutie zijn, dat is een uitbarsting en 't spant zelfs nog niet. Wanneer zal ingezien worden dat reünies anders moeten worden gevierd zal men een nieuwe wijze daarvoor moeten bedenken en men kan niet nu gaan beginnen met lapmiddeltjes als wat-minder-dure diners.

Dat je in ernst je durft beroepen op een „goed-begonnen correspondentie over lustrum-viering”, Jan van der Waerden, heeft me zeer verwonderd, want dit moet den corpsleden, voor wie dit alles geheim is, schijnen een groot ding te zijn, maar je weet als ik, dat die correspondentie tot nu heel weinig resultaat had, misschien indirect nog brengen kan. Op 't laatst van je senatorschap opgezet, een correspondentie over de duurte van een diner ('t gevolg was een iets goedkooper in Leiden) kwamen de antwoorden der verschillende senaten in onzen tijd in, waarin maar matig sympathie met je plannen werd getoond. En wat is ook goedkooper-making van dit diner ten opzichte van de kosten der andere feestelijkheden? Er moet ingrijpender veranderd worden wil er resultaat gezien worden en juist daar wil men nog niet aan. Ons wachten was op de conferentie van Senaten in Groningen, waar men de verschillende opvattingen zou leeren kennen en trachten zich te verstaan onderling, beter dan per correspondentie mogelijk is. 't Is buiten onze schuld, dat die conferentie nog niet plaats vond. Een lustrumfeest is behalve een reunie ook een ontmoetingsplaats van de Nederlandsche Studentencorpsen, met veel gastvrijheid, en als zoodanig is het wenschelijk, dat eventueele wijzigingen in algemeen overleg gaan en alleen in bijzondere gevallen (vasthoudendheid van een enkele, tijds-drang bij zich) kan een corps dit goed in eigen verantwoordelijkheid doen.

Zoo klinkt het heel mooi mij toe te roepen: „bezuinigen!”, maar meer dan mooi klinken is het ook niet, want in de tegenwoordige tijds-omstandigheden viel nog niet te bezuinigen. Ook hier moest de „luister betaald worden”. Eerst de omstandigheden veranderd en daarvan zal bezuiniging een gevolg kunnen wezen maar omgekeerd niet, want die verandering ligt in den algemeenen geest, die nog corpsluister wil. Ge weet het uit uw tijd, Waerde Jan, dat er niet steeds valt te fitten op kleine uitgaven, dat er aan de luxe moet worden geofferd. Dat verder Leiden meer zou kosten dan Groningen was te verwachten, en daarbij, „terwijl wel, met sleur dient gebroken”, op halve wijze anti-patieke plichten vervullen is laffe obstructie.

Nu word ik beschuldigd te „zeuren” over den Studentenbond.

Zeker, over dien bond was in de overdrachtsrede van het vorig jaar gesproken, liever, deze kwestie was er in aangestipt; ik kan echter geenszins hieruit concluderen, dat er daarom niet nogmaals op zou mogen gewezen worden. Een rede, hoe mooi hij dan mag zijn, wordt aangehoord en daarna vergeten (weinig zullen de verschillende redenen bij wijze van corpbijbel in leege uren nog eens doorlezen) en ik zie dus het nuttelooze van herhaling eener kwestie, die mij zeer belangrijk voorkwam, niet in.

Ik gaf mijn gedachten over wat ik had gezien aan 't hoofd van ons corps en daar was mij opgevallen de in-beteekenis-toename van den Bond en de rekening, welke Delft er mee hield, en zoo sprak ik er over. Komt mij dus de eer van 't initiatief in deze niet toe, ik meende toch dat een wijzen er op ten-tweede-male (voor 't eerste jaar voor de eerste keer) goed kon zijn.

Verder wordt me medegedeeld, dat het utiliteits-karakter van ons corps reeds voor een jaar werd weggenomen, wat mij niet ontgaan kon zijn. 't Kan echter ook dan nog een gevolg van tijdsverandering zijn geweest. Ik besprak de jongste bewegingen in 't algemeen daarmee willende aangeven, dat wat heden een essentie van ons corps is nog geen essentie behoeft te blijven, dat zelfs schijnbaar-onmisbare essentiën nog gedorven kunnen worden. Weet Jan van der Waerden niet wat corps-essentialia zijn? Ik wil ze hier toch niet „noemen” en ontwijk een debat-truck als „noem ze dan toch”.

Toen ik sprak over weinig leven in ons Corps heb ik daarmee geenszins willen zeggen dat alle individueel leven dood was. Hiervan is wel het tegenovergestelde waar. Velen slapen niet alleen niet, maar nachtwaken, ze voeren echter een maatschappij-leven, niet een corpsleven. De „betrekkelijke belangrijkheid van corpszaken” is gedaald. Dit is misschien een logisch gevolg van nieuwere levensbeschouwing, die de maatschappij bestudeert, zoodat de oogen alleen daarop zijn gericht en alle daden zijn voor haar. Het Corps krijgt dan niets, omdat men daaraan zijn krachten meent te verspillen. Bij de groote maatschappij, die zooveel zorgen vereischt, valt de onze, „die er wel mee door kan voorloopig”, in het niet. En anderen weer achten het Corps nu niet meer zoo belangrijk, omdat ze er de macht niet meer in handen hebben, en zoo volgt een negatie van twee zijden. De groote massa praat wat mee en denkt er thuis het zijne van, negeert dus niet eens, wel in wezen echter.

O, de S. D. P. C. bloeit, maar ze staat in en buiten het Corps en haar bloei dankt ze aan de maatschappij-menschen, aan de bloei van de sociale idée.

Het Studenten-Weekblad bloeit, maar in hoofdzaak door zijn redactie, die er haar krachten aan geeft en enkele anderen, maar het S. W. is niet een orgaan van ons Corps, waarin het Corpsleven zich afbeelt, het is veeleer het orgaan van een groep, een kleine groep, juist omdat die leeft.

Och, het feit, dat er slapte is in belangstelling is niet te bewijzen met tal van punten en het bewust-zijn er van is tot me gekomen zonder dat ik me dat heb kunnen verklaren, ik heb het gevoeld. Uit geringe inzending van (goed) mengelwerk en (geestige) varia, uit een klein bezoek van corps-vergaderingen (een matig bezoek ligt nog verre van stormloopen, v. d. B.), uit een thuis-blijven bij belangrijke societeits-besluiten, uit een groot getal als 95 studeerenden aan de P. S., die oud-corpslid zijn, uit een op grooten schaal met-vakantie-naar-huis-gaan bij sluiting van de P. S. voor corpsfeesten, is niet dadelijk te concludeeren dat er geen belangstelling is, maar het ensemble kan soms een gevoel van leegte en onrust brengen en wijst er op, dat een genoeglijk egoïsme alle corps-enthousiasme heeft overwonnen en het corps moet van ons enthousiasme leven. Ons groot getal draagt hieraan zeker schuld. De groote massa is te groot geworden en er zijn er te veel, die zich niet in ons leven werpen, maar huiveren aan den kant. We kunnen ons leger niet meer overzien en het intieme van vroeger jaren is verloren, men weet niet waar zich aan te sluiten en doet dat niet meer op zoo hechte wijze, dat er vriendschap is door dik en dun.

Dit alles kan een reden zijn van de slapte in corpsleven.

Het is dus niet de „rust” die noodzakelijk „dood” is, want wel is er individueel leven, ten voordeel strekkende van kleine groepjes personen, niet van 't algemeen.

De slaap is hier dus heel anders dan de rust, die ik aanvans wenschte en waarover ik nu reeds sprak. Door te wijzen op dien slaap hoopte ik juist weer nieuwe algemeene ideeën-strijd op te wekken, heftig desnoods en sterke wrijving van gedachten, tot ze weer ontaardt in personen-ruzie en veten (zonder welke de menschen blijkbaar nog niet van ideeën kunnen wisselen), want dan leidt het „heftig beweeg” tot niets, stuit het af op koppigheid en vooroordeel, dan moet er tot genezing momenteel weer rust komen, geen rust in eigen leven, maar rust van overspannen gemoederen.

Ik was reeds veel te lang en haast me dus hier af te breken.

De groet van vele jongeren.

P. L. DUBOURCQ.

Ik geloof, dat het te betreuren is, dat J. v. d. W., zijn laatste stuk heeft ingezonden (de redactie het heeft opgenomen), omdat hij daarmee alle verdere polemieken met U. L. heeft verdacht gemaakt (dus in de pen doet blijven), er mee een particuliere verhouding voor 't publiek heeft blootgelegd, die bij 't stuk van U. L. geen drijfveer en omdat zijn protest heftig was uit verontwaardiging (door zijn kennis van feiten en zijn blik daarop) en niet door persoonlijke haat, al deed die verontwaardiging hem hier en daar uit den band springen.

P. L. D.

Propaganda litteratuur.

't Is een vrij lastig geval met Heyermans voor HH. recensenten: „een onmiskenbaar talent” „onze beste tooneel-schrijver”, maar socialist en, dit is 't bedenkelijke, geen socialist in zijn vrije uren of bij de stembus alleen maar schrijver-socialist. De meest gebruikelijke oplossing is dan ook dat er gescheiden wordt de bokken van de schapen, de socialist van den schrijver. De een kan dan een veeg krijgen en de ander een pluim, er kan verder opgemerkt worden dat kunst en socialisme een *mésalliance* is en een echtscheiding gewenscht (de ideeën-rijkdom door 't socialisme als bruidschat meegebracht moet de kunst in 't algemeen bij zulk een gelegenheid maar in handen trachten te houden anders is een herhaling der Telegraafsche volksliederen te vreezen). Eindelijk kan dan een lofzang gehouden worden op de kunst-om-de-kunst (analoog met „waarom?” — „daarom!”) om te besluiten met: „veel goeds kan verwacht worden, vooral als in de toekomst eenigszins aan de geopperde bezwaren zal zijn tegemoet gekomen”. Andere recensenten nemen Mevr. Dorbeek uit de Camera ten voorbeeld en zeggen: „Het spel was goed”, wat ook een aan te bevelen methode is.

En waartegen zijn voornamelijk de aanvallen gericht, waaruit wordt de socialistische strekking bewezen, wat ontbreekt of is te veel om aan de waarom-daarom-theorie te voldoen?

Enkele te sterke tegenstellingen en een paar speechjes, die speechjes vooral. Voorzeker waren die redetjes niet op hun plaats, want ze kwamen niet uit het stuk zooals in Ghetto, waarin even goed ter eere van iets anders dat goed klinkt en welluidt wat gezegd had kunnen worden, 't vegetarisme b.v. of H.M.; en in 't Zevende Gebod waren de verhalen van Bart te klaarblijkelijk een conclusietrekking voor 't publiek: de auteur, die toch niets anders dan een zeker gevoel of gevoelens-reeks kan geven, kiest daarvoor een zekere materie ter symbolisatie, die bij zijn hoorders en toeschouwers weer 't door hem gevoelde reële, gebrekkig misschien teruggeven, maar als hij dan uit deze symbolen weer wat gaat bewijzen (door Bart's speechen) dan is de eenheid verloren, dan tracht verstandelijke mededeeling in plaats van gevoelsmededeeling te komen. Echter dit laatste is slechts de aanwijzing van een richting kan dus aan ieder meegedeeld worden, de verstandelijke mededeeling die iets concreets wil zal daarentegen pogen naar een bepaald punt te brengen, wat niet bij iedereen kan geschieden, vooral niet omdat het fundament van slechts een feit voor een conclusie te zwak is. Kon dan ook de gegeven kunst door een groot publiek gevoeld worden, de speechjes werden toegejuicht door een deel in wiens geest die conclusie al was. Ik geloof ook niet dat het doel door Heyermans er mee beoogd eenigszins bereikt werd; al wordt dit misschien als 't specifiek-propagandistische beschouwd, naar mijn overtuiging is de invloed elders voornamelijk.

Zou ook bij afwezigheid van genoemde „zwakheden” het politiek hart der recensenten gerustgesteld zijn evenals het kunsthart het dan behoorde te wezen?

Propaganda te maken door een kunstwerk rechtstreeks voor een leer in zijn geheel schijnt mij vrij wel onmogelijk; dat er in een kunstwerk wel enkele redeneeringeuten, in een brochure behoorend, gelascht kunnen worden, talloze tendenz boeken zijn er om het te bewijzen, maar dan dient de toegevoegde kunst niet anders dan om de brochure wat te kruiden. Dat het effect dan dikwijls zich afbeeldt in een mededeeling als: „'t verhaal is heel aardig, maar 't vervelende gezeur er tusschen in heb ik maar overgeslagen” heeft de schrijver aan zich zelf te wijten (verdiende loon volgens een kunst-om-de-kunst-man).

Een leer kan men gevoelig verdeelen in een ethisch deel en een verstandelijk, 't eerste een richting aangevende,

het tweede de beste wijze in die richting werkzaam te zijn, en vooruit te gaan. Wat het voornaamste is, is moeilijk uit te maken, maar duurzaam gescheiden kunnen ze niet worden. Beide behooren tot een ander gebied, 't eene tot het gevoel, 't andere tot het verstand. En op een andere wijze zal men wenschen voor 't eene deel tot zijn overtuiging moeten trachten te krijgen dan wat het andere aangaat. Wat het verstandelijke aangaat zeker is geen beter weg dan die der wiskundige bewijsvoering, maar met inachtnaam en uitgaande van het ethisch principe. De kunst geschikt tot de zuiverste mededeeling van gevoelsuitingen zal tot ethisch kunnen overhalen. Maar voor 't verstandelijke is ze niet aangewezen. Kan men door kunst de waarheid van Pythagoras' stelling bewijzen? Voor een leer in zijn geheel kunnen dus door een kunstwerk geen proselieten gemaakt worden. Socialistische propaganda door litteratuur is alleen dan mogelijk als die propaganda 't ethische principe geldt. Indien we socialisme opvatten in den zin als Van Eeden toen hij zichzelf socialistischer noemde dan Van der Goes, dus alleen 't ethische beschouwen zal kunst deze richting kunnen geven, maar Marxist zal een kunstwerk niemand maken.

Zal een schrijver, eene zekere overtuiging toegedaan, gesprekken over die overtuiging moeten inlassen, door zeer sterke tegenstellingen de waarheid in een bijzonder geval aantoonen? M. i. niet. 't Is noodig dat hij de voor hem zuivere waarheid geeft. Er is niet te spreken van één volstreekte waarheid; slechts van waarheid voor een individu; in de waarheid op elk ander dan wiskundig gebied is altijd iets persoonlijks. Daarom zullen dan ook twee menschen met verschillende opvattingen in de mededeeling van zeker feit verschillen en juist in dit verschil is de propaganda voor de opvatting gelegen, terwijl beiden toch de zuivere waarheid geven. Als echter de schrijver niet door de subjectieve waarheid die hij meedeelt maar door een sterk geprononceerden wil om andersdenkenden te bekeeren en 't veranderen der waarheid-voor-hem zijn stuk dienstbaar aan propaganda maakt, dan vermindert hij daardoor niet alleen de kunstwaarde, maar verliest ook de kans op succes; want de daardoor overtuigden zullen door een even grove op-'t-gemoed-werkerij met genoeg weer tot het tegenovergestelde terugkeeren.

Zoo zijn de enkele te sterke tegenstellingen, de ook van zijn standpunt gezien niet-volkomen-zuiverheden bij Heyermans niet alleen geen kunst maar ook als ernstige propaganda ongeschikt, is daarentegen voor conservatieven veel meer te vreezen de in de verschillende tooneeltjes gegeven kunst. Zola's schilderingen der waarheid maar ook Van Eeden's „Kleine Johannes” zullen 't ethisch principe van 't socialisme steunen. In de kleine Johannes is de meevoering de éénwording van den lezer met Johannes en dan ten slotte de gedane keus, naar de stad te gaan met al haar weedom, de wakkerroeping van het ethisch principe en voldoende om die waarheid mee te voelen. Maar dit is slechts 't aangeven van de richting, dit is het deel van 't gevoel; daarna moet het verstand komen en zijn strijd om de waarheid strijden een andere dan de al doorworstelde van 't gevoel, maar die strijd zal buiten het gebied der kunst plaats hebben.

Een schrijver moet geen strekking in zijn boek leggen; als hij de waarheid geeft komt de tendenz van zelf en beter.

Een boek vol waarheid en kunst maar zeker en misschien daarom propagandistisch is o. a.: „Werkers” van Van der Vijgh, een jong gestorven kunstenaar. Zijn zien van 't leven van arbeiders geeft een hevige ontroering, een wil om naar de stad te gaan met al haar weedom.

Van socialistische zijde is de waarde van ik-verzen ontkend. „Bourgeois die alleen met zich zelf bezig zijn, zonder idealen” enz. Niet het ik zou dan belangrijk zijn . . . . . maar kan in welk kunstwerk ook 't persoonlijk element ontkend worden? Geen objectief kunstwerk is mogelijk, omdat objectief gevoel niet bestaat; de indruk van 't gebeurende op den mensch kan kunst worden, 't gebeurende zelf niet. Nu zijn de zgn. ik-verzen de ultra's van 't subjectieve schijnbaar maar in wezen zijn ze 't niet meer dan welke andere zuivere kunst en in wezen met andere symbolen de uitdrukking voor 't zelfde gevoel als sommige objectief-schijnenden. De vraag is, welke symbolen beter begrepen worden en zuiverder overbrengen. 't Propagandistische van zulke verzen zal van de laatste afhangen, want alleen propaganda (een zonderling woord wel hiervoor) kan gemaakt worden voor een ethisch principe voor een zienswijz direct afhankelijk ervan en deze zijn zuiver subjectief.

v. d. B.

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 17 JANUARI 1901.

De Winterversity te Groningen, gehouden op Donderdag 10 Januari 1901.

Met een langgerekt, driewerf herhaald gefluit, stoomde de nachtexpress het Groningsche station binnen en weinig kon de machinist vermoeden, dat hij daarmee het signaal gaf tot een harmonie van studentensamenzijn, waarvan de weerga nog gevonden moet worden.

Nauwelijks toch waren de portieren der coupés geopend of het lieve leven was al in vollen gang; het Perron daverde van de kennismakingen en een oogenblik later rolden de bussen der hotels door mulle sneeuw stadwaarts, dat het een aard had.

Denzelfden avond nog had de eerste reunie plaats, natuurlijk in het brandpunt der gezelligheid of Mutua Fides, en konden de strijders zich eenigszins rehabiliteeren van de vermoeienissen der reis.

Een groote kring gaf gelegenheid elkander terloops op te nemen en te schatten, terwijl de meer bouwkundig ontwikkelden hunne oogen met zichtbaar welgevallen over de inwendige decoratie en distributie lieten weiden.

Ieder ging zwanger van de meest komische gissingen ten opzichte van elkander, die later, na beter kennismaking, bleken de grootste paskwillen te zijn, en aanleiding gaven tot de onbedaarlijkste schaterpartijen.

Mautje dronk melk bij emmers, en was op zijn manier in full training; Eedje smokkelde ongemerkt drie kanjereuze tumblers weg; een getal dat nog geen onrust behoeft te baren, als we zijn gezond voorkomen wat nader observeeren.

Onder de lamp zaten twee groote kerels, die ontzettend aan het opsnijden waren, zoodat de een al misselijker naar bed ging dan de ander, met een schromelijke nederlaag in het vooruitzicht.

„Husaar, nog een cognacgrocchie!”

Overall anders de prettigste gezichten, het gulste gelach, de vertrouwelijke en guitige studentenooopslag, eigen aan onze Groningsche confraters.

En te midden van dat jeugdige leven, overpeinsde een aangeboren senator, wie toch dat type zijn kon aan den overkant; ongetwijfeld moest het een fameus rijder zijn, verreweg nummer één. Het bleek naderhand een perswurm te zijn, met een slag over zich als een zeeotter.

Leiden werd slechts door één rijder vertegenwoordigd zoodat toen de steeds aangroeiende morgenoptocht zich langzaam in de richting van de IJclub verwijderde, slechts zestien keurrijders onder het vaandel vereenigd waren.

Reeds van verre was de ligging der ijsbaan te verkennen door een vlaggentooi en gewimpel, dat een jong bruidje zou doen watertanden; de algemeene indruk was dan ook luisterrijk.

Vroolijk speelde de morgenzon op de breede, spiegelgladde banen, lustig deed een heel zacht windje het vlaggedoek wapperen, dat grillige schaduwen tooverde op de glinsterende vlakke; zoo ver het oog reikte niets dan zorgeloze onmetelijke welvaart. Ondanks het betrekkelijk vroege uur waren reeds vele toeschouwers op de baan en de sierlijkste feeëngestalten, die zich aan deze bij uitstek gracieuse sport wijdden, lieten als om strijd en om zoo te zeggen gratis hare vormen op het voordeel uitkomen. Ook den inwendigen mensch had men gelegenheid gegeven zich te goed te doen, daar eenige ijstentjes daartoe speciaal van correcte flesschen voorzien waren.

Ongeveer half twaalf maakte dan de Jury, bestaande uit de heeren: Dr. Schutter, eere-voorzitter, Aldershoff, Bake en Begemann een aanvang aan den wedstrijd en onderwierpen zij de rijders aan de volgende bepalingen:

1°. Lengte der baan 160 M.

(De een wil voor den ander niet weten, waarom deze afstand constant maar weer aangehouden wordt, ofschoon zelfs bekende Groningsche interacademiale klauwers veel in hun baard prevelen van langere baan, b.v. 500 M.)

2°. De rijders gaan twee aan twee af en rijden op tijd.

3°. Slechts tien rijders met de beste tijden komen in aanmerking voor den personeelen wedstrijd, terwijl

4°. de heer Begemann er door kreeg, dat bij vallen éénmaal op tijd mocht overgereden worden.

Er zouden twee ritten gereden worden in verschillende richtingen.
Bij loting werd de volgorde als volgt bepaald:

N ^o .	Namen.	Academie.	Sjerp.	1ste rit.	Extra.	2de rit.	Totaal.
1	de Nerée.	L.	groen	19 ³ / ₅	Een keurige Lunch dinatoire.	19 ⁴ / ₅	39 ² / ₅
2	van den Berg.	U.	wit	19 ² / ₅		21	40 ² / ₅
3	de Jonge.	D.	rood	18 ² / ₅		17 ² / ₅	35 ⁴ / ₅
4	Elema.	G.	blauw	19 ⁴ / ₅		20	39 ⁴ / ₅
5	van Weede.	U.		20 ¹ / ₅		20	40 ¹ / ₅
6	Moltzer.	D.		18 ¹ / ₅		18 ² / ₅	36 ³ / ₅
7	Viëtor.	G.		18 ² / ₅		19 ² / ₅	37 ⁴ / ₅
8	Klein.	U.		20 ³ / ₅		19 ⁴ / ₅	40 ² / ₅
9	R. Klein.	D.		18 ¹ / ₅		18 ³ / ₅	36 ⁴ / ₅
10	Reigersberg.	G.		18 ⁴ / ₅		19 ³ / ₅	38 ² / ₅
11	v. Asch v. Wijck.	U.		21 ³ / ₅		21 ¹ / ₅	42 ⁴ / ₅
12	Meieringh.	D.		19 ² / ₅		19 ² / ₅	38 ⁴ / ₅
13	v. d. Sluis.	G.		20		19 ⁴ / ₅	39 ⁴ / ₅
14	Rutgers.	U.		20 ⁴ / ₅		20	40 ⁴ / ₅
15	van Waveren.	D.		18 ⁴ / ₅		18 ¹ / ₅	37
16	Tresling.	G.		19 ³ / ₅		19	38 ³ / ₅

1°. Delft met 185 seconden.

2°. Groningen „ 194²/₅ „

3°. Utrecht „ 204³/₅ „

Corpsprijs dus behaald door Delft.

Personeele Wedstrijd.

N ^o .	Namen.	1ste rit.	2de rit.	Extra.	Totaal.
1	van der Sluis.	19 ⁴ / ₅	19 ⁴ / ₅	Rit van een oud-priees van het Delftsch Studenten-Corps in een minimum-tijd.	39 ³ / ₅
2	de Nerée.	19 ⁴ / ₅	20 ⁴ / ₅		40 ³ / ₅
3	Meyeringh.	20	20		40
4	Tresling.	19 ² / ₅	19 ³ / ₅		38 ⁴ / ₅
5	Reigersberg.	18 ³ / ₅	18 ³ / ₅		36 ³ / ₅
6	Viëtor.	18 ³ / ₅	18 ³ / ₅		36 ⁴ / ₅
7	van Waveren.	18 ³ / ₅	18 ³ / ₅		37 ¹ / ₅
8	Klein.	18	18 ¹ / ₅		36 ¹ / ₅
9	Moltzer.	18	18 ² / ₅		36 ² / ₅
10	de Jonge.	17 ⁴ / ₅	18 ¹ / ₅		36

Aldus 1ste prijs: M. de Jonge,
2de „ R. Klein,
3de „ E. Moltzer,
} allen uit Delft.

Toen om vijf uur des namiddags de trommen, ten teken van verzamelen, roffelden, verlieten allen de plaats waar zoo hard gestreden was, in een lange opgewekte rij en het was vol op de Mutua Fides.

De Pale Sherry smaakte buitengemeen, maar... à propos, wie heeft Banning toch geïnviteerd. Daar heb jij nog al een handje van, Viëtor. Wat een nette kroeg is dat hier toch. Pardon, u bedoelt sociëteit. O! pardon, dan ben ik verkeerd. Hoe vind je, dat ik me met hem geocupeerd heb? 't is overigens een vrij nette vent.

Wil je mij s. v. p. de bitterkoekjes eens aanreiken? Met genoegen. Hè wat hatelijk, ik kom nou wel uit Utrecht, maar je behoeft er mij niet ieder oogenblik aan te herinneren dat een stop daar een hygienisch vereischte is.

En een diner!

Van af de soep à la Reine tot aan de café met een geurige la Aristocratica, niets dan de aangenaamste herinneringen met steeds waziger indrukken. Dan een senaats-receptie waar het weer mousseerde om te besluiten met een kroegjool, waarvan het nageslacht gewagen zal.

En of de prijswinnaars geféteerd werden?

Vaag zagen we nog een groote officieele tafel, waarvan daan de hartelijkste toespraken in de zaal rolden, nog bereikten ons de indrukken van een woest gecancaneer, maar dan hulde alles zich in een ondoordringbaar kleed van nevelachtigheid, waaraan slechts weinigen zich wisten te onttrekken.

Ha! ha! al zit je daar met een smalenden glimlach om je leelijke bakkes.... (O! Appie, laten we zeggen Jaapje,

bedenk hij is nog jong en ongebreideld, en was sich liebt, neckt sich.

Laat ons eindigen met een phrase, eens uitgesproken, door een groot redenaar en dichter aan zeker diner: Het schoonste van dezen dag is niet dit of dat, noch dat of dit of wat anders; dat alles is slechts tijdelijk en van voorbijgaanden aard. Edoch iets wat onvergankelijk en spreekwoordelijk is, iets wat de proef van eeuwen getroost heeft, dat is de grootsche opvatting onzer noordelijke broeders van het kleine woordje gastvrijheid.

C. R.

Derde Lustrum van de D. S. IJ.

HET AVOND-IJSFEEST.

Ons kleine stadje beleeft tegenwoordig ongewoon bedrijvige tijden. Sinds Donderdagmiddag, toen de eerste telegrammen der schoon bevochten overwinningen hier bekend waren, heerscht hier een feeststemming waaraan geen einde schijnt te komen.

Natuurlijk plechtige inhaling der interacademiaalen met muziek in een nachtelijken optocht.

Kort daarop plechtige overhandiging der kransen der Burgerij-ijvereening en toevallig ook 15-jarig bestaan der Delftsche Studenten IJclub.

Het bestuur heeft het in de laatste dagen enorm druk gehad; vooral de heer Begemann weerde zich als een tor.

Er was vrijveel propaganda gemaakt, zoodat het bestuur handenwrijvend naar de recette kan turen; het avond-ijsfeest hebben wij wel is waar den lezers nog niet geïntroduceerd, maar een goed opmerker zal reeds vermoed hebben dat de eerste alinea's dezer zinsnede daarop refereeren, om een intellectueel woord te bezigen.

De baan zelf leverde een oostersch schouwspel op, bont, grillig en bevallig; de ijstent baadde in een zee van licht; overall lampions versterkt door eenige Wellslampen, die wel eens aan eigenzinnigheidjes mank gingen.

Van 8-9 uur recipieerde het bestuur, dat kransen ontving van het hoogste Corpscollege, van het Kroegbestuur, van Laga en Debating. De eerewijn vloeide daarbij lustig in het rond.

Gelukkig dat een vrij hoog entree, eenigszins fnuikend werkte op een zekere categorie van menschen, waarvan slechts de voornamen in omloop zijn, zoodat een keurige maskerade-geest gehandhaafd bleef, en er van de minder verlichte deelen der baan weinig gebruik gemaakt werd.

Onder de constuums werden opgemerkt: de Godin van den nacht, een Marker visscher en vrouw, roodkapje, ridders met hun knaapjes, en te veel om op te noemen. „Ah! monsieur le professeur!” ha! ha! ha! Moi je suis aussi Professeur, voyez-vous.

Het vuurwerk maakte het optreden van een zekere dokter, die dien avond bijzonder zwierde, noodzakelijk, ofschoon gelukkig niet ernstig.

En zoo kan dan het Bestuur der D. S. IJ. met trots op deze avond terugzien. Nog lang zal dit feest in onze herinnering blijven leven, als het waardig einde eener periode van bloei en kracht, als waardig begin van een nieuw tijdperk met een schoon verleden en een schoone toekomst.

O! lieve God, stuur s. v. p. een Israëliet op het ijs want de vacantie duurt zoo lang.

C. R.

Aan:

Jan I, de Roode, ex-koning der Deesceërs,
hertog der Esdepeceërs, graaf van Brabant,
heer van Ter Neuzen, enz. enz.

Het heeft U behaagd, bij den troonsafstand van Uw opvolger, Pierre Louis I, ex-koning der Deesceërs, ridder in de orde van Gedu enz. enz., een schrijven aan Uw Volk te richten, waarin Gij de regeering van Uw opvolger Pierre Louis enz. enz. laakt. Dit Uw schrijven heeft het te rechtvaardigen protest opgewekt van den edelen Lord Metjoen, de Scharlakene, enz. enz., en een stuk in het Staatsblad van graaf Gerrit Jan, heer van „het Wijijde Leven tot In den Nevel”, enz. enz.

Ik, Hendrik, groot-schatbewaarder der orde van Gedu enz. enz., niet hebbende bijgewoond, de aanvaarding van Uw Regeering over het illustre volk der Deesceërs noch gehoord hebbende Uw Toespraak in Uw hoofdstad, genaamd „de Kroeg”, tegen de ridders der Tafel-Ronde of kliekridders, waag het niet een oordeel uit te spreken over Uwe heilzame regeering. Maar het is mij gebleken, dat Gij de bijzondere en buitengewoon grootsche eigenschappen der Deesceërs van thans nog niet kent, en zonder in de schaduw te durven staan, van den opper-chinees-historicus, den geleerden Ver-Hè-Louw, waag ik mij aan een korte beschrijving van hunne daden, tot hunne Eer en Glorie.

Het land van het illustre volk der Deesceërs wordt steeds verontrust door voorwereldlijke monsters, genaamd de professorosaurussen die huizen in het Peëscicum en dagelijks het geduld der Deesceërs verorberen. Vele pogen aan hunnen invloed te ontkomen, maar ten slotte komt dan de onweerstaanbare Papadoxeras die hen er heen drijft.

Het overgrootte deel der Deesceërs is dus eerst vrij om vier uur in den middag, alsdan begeven zij zich naar hun hoofdstad, genaamd „de Kroeg”. Deze bestaat uit twee deelen, het bovenste genaamd de Leeszaal wordt ingenomen door Deesceërs die zich verlustigen aan de diepzinnige lectuur van kranten en tijdschriften, hun voedsel bestaat uit de onschuldige doch krachtige endjes, appelbollen enz. en hun drank is de geestkrachtigende limonade. Hun taal is opgewekt doch bezadigd, hun uiterlijk vertoont de sporen die de ernst van het leven er op heeft nagelaten. Het 2e gedeelte van uw hoofdstad genaamd „de Kroeg”, werd in overoude tijden ingenomen door de ridders der Tafel-Ronde. Deze zijn echter uitgestorven, slechts enkele exemplaren zwerven nog sporadisch onder het illustre volk der Deesceërs. Thans treft men er vele immitatie Tafel-Rondes aan, waar de geest, hoewel immitatie, daarom toch niet minder opgewekt en luidruchtig is. De grootste vijandschap heerscht er tusschen bovengenoemde Tafel-Rondes, die zich uit in het mannelijke, moedige en tegelijkertijd zoo hooghartig negeeren. Vele malen per jaar viert de hoofdstad feest, Jool geheeten, in de taal der Deesceërs, hier bereikt de opgewektheid en de meergenoemde geest zijn toppunt, een dergelijk feest wordt steeds besloten met een wilden dans, in de taal der Alfoeren Hawai genaamd, in goed Hollandsch echter cortège geheeten.

De Deesceërs bezitten verder vele instellingen waar zij zich eens per jaar aan de Kunst kunnen vergripen en te buiten gaan, ik heb slechts het Tooneel te noemen, instellingen welke toonen op welk pijl dit illustre volk thans staat. Ondanks onderlinge veeten zijn de Deesceërs toch zeer vriendelijk jegens elkaar want bij ontmoeting plegen zij des morgens in goed Hollandsch bonjour, des avonds bonsoir te zeggen. Door bijzondere kleederdracht onderscheidt de Deesceër zich niet van andere volken, al is een tijd een lange gele regenjas gedragen, bij voorkeur met zonnig weer en daarom ook wel cache-misère genoemd.

De Deesceër is een kamerbewoner, zijn woning munt uit door goede smaak en oog voor versiering, getuige de jaarlijksche zending waaiers die Japan aan dit merkwaardige volk stuurt. De huidkleur der Deesceërs moet oorspronkelijk blank zijn geweest, hoewel oostersche, meer in het bijzonder Indische tinten den overhand krijgen. Al mag het in de oertijd anders zijn geweest, de tegenwoordige Deesceër is een kuddedier, met de vreemde eigenschap dit nooit te beseffen. Voor verdere bijzonderheden, als hunne verschillende staatsinrichtingen en de vele „stormen” en „stroomingen” die dit volk geteisterd hebben, verzoek ik Uwe Majesteit den Grooten Ver-Hè-Louw op na te slaan.

Ik waag het te mogen hopen dat Gij na deze korte schets zult inzien dat het volk der Deesceërs een hoogte heeft bereikt, die niet meer voor verhooging vatbaar is en Gij Uwe wijze raadgevingen en gloedvolle woorden aan andere volkeren ten beste geeft, bijvoorbeeld aan die van Ter Neuzen.

In vertrouwen spoedig van Uwe daden in die verre oorden te mogen hooren, aan U, Jan I enz., enz., mijn groet.

HENDRIK, groot-schatbewaarder enz. enz.

Studiebelangen.

De Commissie heeft van verschillende zijde vernomen dat het door haar gewenschte nog niet voor ieder begrijpelijk in het reglement is uitgedrukt, dat met name zonder de toelichting de bedoeling van art. 4 niet ondubbelzinnig zou blijken. Zij heeft daarom art. 1, 4 en 5 eenigszins gewijzigd zoodat deze dan worden:

Art. 1. De Commissie tot Behartiging der Studiebelangen vertegenwoordigt de ingeschrevenen aan de P. S. in zaken de studie betreffende en is als zoodanig erkend door den Raad van Bestuur.

Art. 4. Voor opmerkingen over colleges wendt de Commissie zich rechtstreeks, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, tot den betreffenden docent of tot den directeur.

De toestand van het onderwijs en die der P. S. in algemeen zin, worden éénmaal in het jaar behandeld in een, door de ingeschrevenen goed te keuren adres, gericht aan den Raad van Bestuur.

Dit adres met het ingekomen antwoord, benevens een overzicht van de verdere werkzaamheden der Commissie in het afgelopen jaar, vormen het jaarverslag, dat gepubliceerd wordt. De Commissie bepaalt zich in 't adres evenals in 't verdere jaarverslag uitsluitend tot opmerkingen van algemeen en zakelijk aard.

Art. 5. Wijzigingen in artt. 1—5 kunnen slechts geschieden in overleg met den Raad van Bestuur.

Naar aanleiding van den „finantieelen steun der vakverenigingen" werd haar gevraagd hoeveel zij ongeveer dacht dat deze zou moeten bedragen. Daar de buitengewone uitgaven voorafgaande goedkeuring noodig hebben van de vakverenigingsbesturen zullen de gewone uitgaven hier alleen van belang zijn. Deze bestaan uit het gratis verstrekken van een reglement aan alle nieuw ingeschrevenen, 't publiceeren van 't verslag en de administratiekosten.

Indien een jaarboekje uitgegeven wordt dat tegen den kostenden prijs wordt beschikbaar gesteld zal 't jaarverslag in 't reglement daarin een plaats vinden. Overdrukken van deze beide die dan volgens 't reglement resp. aan docenten en assistenten en aan de nieuw ingeschrevenen zullen gegeven worden zijn voor een zeer gering bedrag te verkrijgen. Tot het uitgeven van een jaarboekje echter moet nog besloten worden. Indien dit niet geschiedt zullen de kosten van reglement en jaarverslag f 15 niet te boven gaan.

De administratiekosten kunnen, naar ons van bevoegde zijde meegedeeld werd jaarlijks bedragen f 5 — f 10 altijd wanneer geen buitengewone uitgaven geschieden, maar deze laatste behoeven voorafgaande goedkeuring. Voor 't eerste jaar komen hierbij de oprichtingskosten die afhankelijk van de wijze van inrichting f 20 — f 40 zullen bedragen. Bij grootere oprichtingskosten, zullen de jaarlijksche administratiekosten minder bedragen, met f 40 bv. een jaarlijksche uitgaaf van f 5 overeenkomen. Bij elkaar zal dus de steun door de 4 vakverenigingen te zamen te verleen in de latere jaren ongeveer f 25 bedragen.

Wij meenen dat deze kosten, die ruim genoeg berekend zijn niemand kunnen terughouden.

De Commissie deelt verder mede dat exemplaren van 't conceptreglement tot het maken van opmerkingen voorstellen en amendementen gelegd zijn:

In 't Hoofdgebouw der P. S.

Uitvoering ten bate van „Armenzorg" te Delft.

Veel doet ons het echt Hollandsch ijsvermaak vergeten; helaas ook veel het leed van anderen.

En juist met de strengheid van den winter, klimt de nood in vele gezinnen tot eene angstwekkende hoogte. De werkeloosheid is groot en de vereeniging Armenzorg ziet hare toch reeds niet gemakkelijke taak, aanmerkelijk verzwaaard.

Over de werking van deze vereeniging in 't kort het volgende:

Armenzorg telt in Delft ruim 400 leden, die f 2,50 per jaar contribueeren. In October 1900 (het begin van dit jaar) was er een te-kort in kas van f 700. Het aantal gezinnen dat geregeld wordt ondersteund is 100. Dat dit niet genoeg is, bewijzen de aanvragen die nog vaak inkomen. Bij de ondersteuning wordt het Elberfelder systeem toegepast. De stad is verdeeld in wijken (in Delft overeenkomende met de officieele) en in ieder dier wijken hebben eenige personen hunne bepaalde gezinnen. Die personen voorzien zooveel mogelijk (verband houdende met het hoofdbestuur) in de meest dringende behoeften dier noodlijdende gezinnen. Hier wordt een kachel verstrekt, daar weer dekking; een ander krijgt grondstof om te verwerken en te trachten op die manier wat geld te verdienen enz. enz.

De vereeniging Armenzorg is neutraal, maakt geen onderscheid tusschen godsdienstige gezindten.

Juist dit zuivere standpunt staat aan de op dit gebied zoo noodige centralisatie in den weg.

Armenzorg dus, heeft steun noodig en daarom vormde zich te Delft eene commissie, om te trachten daaraan tegemoet te komen. Zij bestaat uit de dames: Mevr. Küller, Mevr. Tutein Nolthenius, Mevr. Thijs en de heeren A. Hamburger, A. F. Marlet en K. Ter Laan. Op uitnoodiging van deze commissie zal de Rotterdamsche Onderwijzers-Tooneelvereeniging op Maandag 21 Januari a. s. in den Stadschouwburg alhier eene uitvoering geven ten bate van de vereeniging „Armenzorg" te Delft. Opgevoerd worden: „Een Abel Spel van Esmoreit" (Scenines Sone van Cecilien) en „De Wiskunstenaars" (of „'t Gevlugte Juffertje") een kluchtspel van Pieter Langendijk.

De prijzen der plaatsen zijn f 1. Plaatsbespreking op den dag der uitvoering van 10—11 à f 0,25 en van 11—12 à f 0,10. Een vijftigtal kaarten zijn beschikbaar gesteld op de Sociteit Phoenix. Laaf een trouwe komst blijken dat gij iets voor het goede doel wilt offeren. Dat gij tevens iets goeds te zien krijgt, daarvoor zijn de vorige succesvolle opvoeringen van deze stukken door de zelfde vereeniging, ons borg.

M. H. DAMME, JR

ADVERTENTIEN.

WISKUNDE.

De ondergeteekende, assistent aan de P. S., repeteert wiskunde en mechanica.

W. A. PIETS,
Laan van Overvest 174,
Hof van Delft.

L'Etudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens Etudiants Socialistes.

(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)

Abonnement d'un an fl. 1,50.

Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES, BRUXELLES.

Verhuren van PIANOS EN ORGELS.

Aanbevelend,

F. J. RAAR, Nieuwstraat No. 6.

Verschenen bij J. WALTMAN Jr.:

PRACTISCHE OEFENINGEN
IN NATUURKUNDE
voor a. s. Technologen,

door

DR. M. DE HAAS.

Afl. I. - f 1,25.

